

VÂNĂTORII DE COMORI

JAMES PATTERSON

și CHRIS GRABENSTEIN

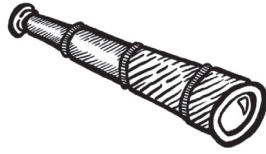
împreună cu MARK SHULMAN

Ilustrații de JULIANA NEUFELD

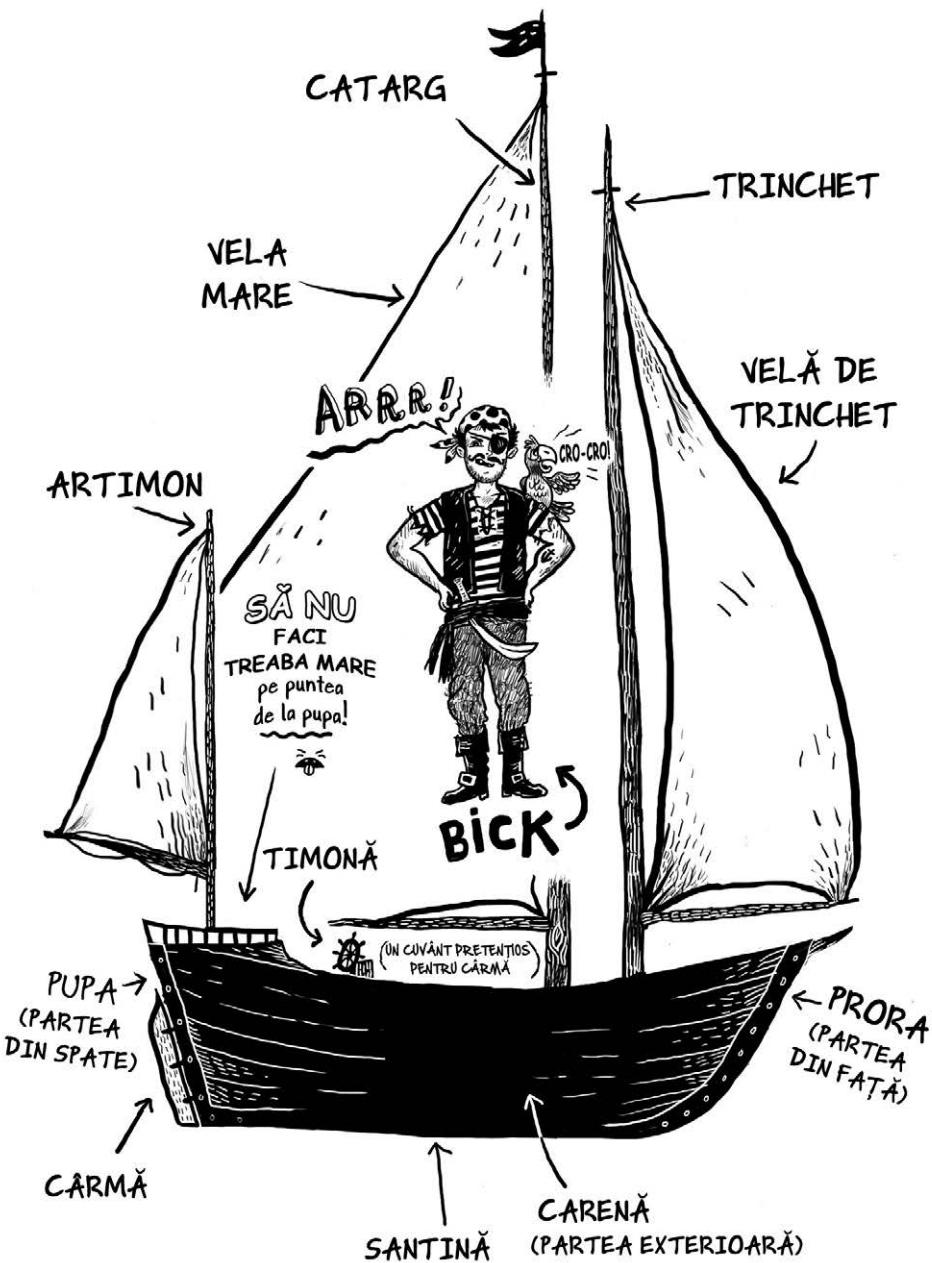
Traducere din limba engleză de
MĂDĂLINA ANDREI

CORINT JUNIOR

Pentru Owen Ellington Pietsch
— J.P.

O SCURTĂ ÎNSEMNARE DIN PARTEA LUI BICK KIDD

Ca să știți, eu sunt cel care vă va spune povestea asta, dar sora mea geamănă, Beck (care este extrem de talentată și ar trebui să urmeze o școală de artă sau să își expună operele în vreun muzeu sau ceva asemănător) va fi cea care va face desenele.

Și încă un lucru:

Vă spun asta de la bun început, pentru că, deși suntem gemeni, eu și Beck nu vedem mereu lucrurile la fel. De exemplu, eu nu arăt deloc așa cum m-a desenat ea. Am doisprezece ani. Nu am nici mustață, nici vreun petic care să-mi acopere ochiul. Așa că vă avertizez să nu credeți tot ce vedeți.

OK. Beck zice că ar trebui să vă spun să nu credeți pe de-a-ntregul nici ce spun eu. Mă rog. Putem continua acum povestea? În regulă.

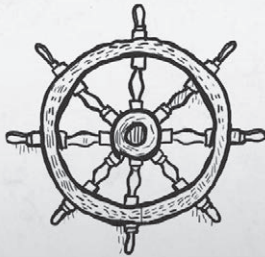
Țineți-vă bine.

Lucrurile sunt pe cale să devină foarte periculoase.

Și vor intra la apă. Foarte, foarte rău.

Prolog

**PIERDUTȚI
PE MARE**

1

Haideți să vă povestesc când l-am văzut
Ultima oară pe tata.

Eram pe punte, pregătind vasul să treacă prin ceea ce părea a fi o furtună perfectă. Ar fi fost perfect, dacă furtuna erai tu, dar nu prea grozav dacă te aflai pe punte, aruncat de colo-colo ca o șosetă transpirată prin mașina de spălat.

Tocmai reușiserăm să coborâm și să legăm pânzele ca să înaintăm fără vele.

— Leagă cârma! a strigat tata la fratele meu mai mare, Tailspin Tommy. Virează împotriva vântului și blocheaz-o!

— Asta fac!

O FURTUNĂ
PERFECTĂ!

Un frate geamăn
MAI PUȚIN perfect

Tommy a înhățat cu putere cârma și a îndreptat prora în direcția vântului, apoi a înfășurat o funie groasă printre spițele timonei pentru a păstra direcția.

— Haideți jos, băieți! Să fixăm hublourile! Ajutați-vă surorile să scoată apa!

Tommy s-a sprijinit de ce a găsit la îndemână pentru a-și păstra echilibrul și s-a îndreptat către cabină.

Tocmai atunci, un val uriaș a apărut de la tribord și m-a luat pe sus. Am alunecat pe puntea lucioasă ca un puc de hochei pe gheață. Aș fi putut ateriza dincolo de bord, dacă tata nu s-ar fi aplecat și nu m-ar fi apucat cu o secundă înainte de a deveni momeală pentru rechini.

— E vremea să cobori, Bick! a țipat tata în mijlocul furtunii dezlănțuite, în timp ce ploaia îi biciuia fața.

— Nu! i-am strigat. Vreau să stau aici și să te ajut!

— Mă ajuți și mai mult dacă rămâi în viață și ai grijă ca vasul să nu se scufunde. Grăbește-te! Du-te jos!

— D-d-dar...

— Du-te!

M-a împins ușor pentru a-mi face vânt spre puntea înclinată. Când am ajuns în cabină, m-am apucat de unul dintre mânerele de susținere, m-am răsucit și am intrat pe ușă. Tommy se îndrepta deja către camera motoarelor pentru a da o mână de ajutor.

Dintr-odată, un baros uriaș de apă sărată a izbit tribordul și a împins vasul, aplecându-l foarte mult spre stânga. Am auzit lemnul trosnind. Ne-am înclinat așa de tare, încât m-am izbit de perete, în timp ce babordul se lovea de apa învolburată.

Eram sigur. Aveam să ne răsturnăm.

Dar *The Lost* s-a îndreptat, zvârcolindu-se ca o balenă eșuată.

Am pipăit podeaua, m-am ridicat și am închis trapa cabinei. Am fost nevoit să împing cu toată forța în ea, pentru că valurile loveau cu putere. Cu siguranță că apa voia cu tot dinadinsul s-o las înăuntru.

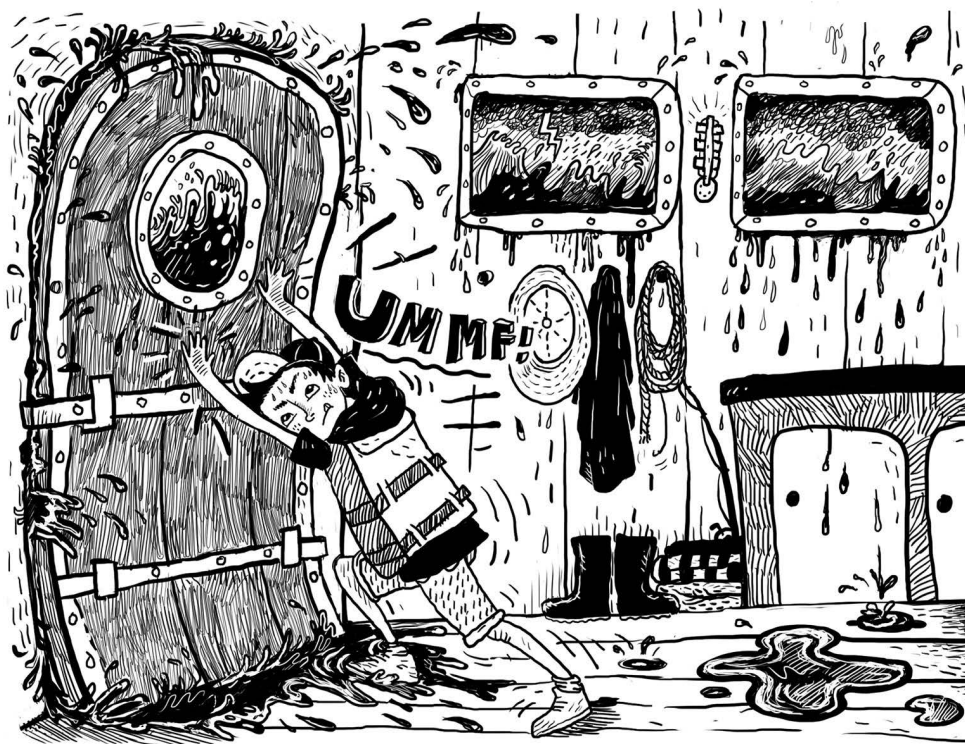
În niciun caz! Nu în tura mea.

Am închis bine zăvorul.

Voiam, evident, să redeschid trapa imediat ce tata avea să termine ce făcea el acolo sus și avea să se îndrepte spre cabină. Dar, deocamdată, trebuia să ajut vasul să nu mai ia apă.

Dacă asta era posibil.

Marea continua să se agite. *The Lost* continua să se clatine. Furtuna continua să arunce apă de mare în fiecare crăpătură pe care o găsea.

Ce făceam eu în timpul ăsta? Am intrat în panică. Pentru că am avut acea senzația amețitoare (ca atunci când te scufunzi) că ăsta ar putea fi sfârșitul.

Urma să mor înecat.

Nu ești oare prea tânăr pentru a muri, la doisprezece ani?

După câte se pare, Marea Caraibilor nu era de aceeași părere.

2

Am tot așteptat, dar tata nu și-a făcut apariția.

Pe geamurile din față vedeam valurile cum se spărgeau de prora care se legăna. Vedeam cerul cum se întuneca și mai mult. Vedeam un colac de salvare desprinzându-se din frânghia de care era legat și zburând deasupra mării ca un frisbee în formă de gogoasă.

Dar pe tata nu-l vedeam.

Mi-am dat brusc seama că aveam șosetele ude flească din cauza apei de mare care băltea pe podea. Iar eu eram pe puntea superioară.

— Beck? am strigat. Tommy? Storm?

Fratele și surorile mele erau în cabinele de pe puntea inferioară ori în camera motoarelor, unde, fără îndoială, era mai multă apă.

Erau blocați acolo!

Am coborât în grabă cele patru trepte abrupte spre compartimentele din carenă. Apa îmi venea până la glezne, apoi până la genunchi, apoi până la coapse, iar în final, până la mijloc. Ați încercat vreodată să alergați într-o piscină? Exact așa mă simțeam. Dar trebuia să-mi găsesc familia.

Mă rog, ce mai rămăsese din ea.

M-am târât din ușa în ușa, căutându-i cu disperare pe frații mei.

Nu erau nici în camera motoarelor, nici în bucătărie, nici în cabina părinților mei. Știam că nu au cum să fie în Cameră, pentru că ușa solidă din oțel era bine închisă și niciunul dintre noi nu avea voie acolo.

Mi-am continuat drumul, în timp ce nava se clătina și se legăna dintr-o parte în alta. Orice

obiect care nu era bine prins zdrăngănea de colocolo prin dulapuri. Am auzit conservele ciocnindu-se de farfuriile de plastic, care la rândul lor se loveau de cămile de cafea.

Am început să bat cu pumnii în pereții coridorului îngust. Apa îmi ajungea acum până la piept.

— Hei! Tommy, Beck, Storm! Unde sunteți?

Niciun răspuns.

Era foarte probabil ca surorile și fratele meu să nu mă poată auzi, deoarece furtuna tropicală de afară urla mai abitir decât mine.

Deodată, deasupra mea s-a deschis o trapă.

Tommy, care are șaptesprezece ani și niște mușchi cu care te procopsești doar dacă ești membru de echipaj pe un velier, tocmai împinsese lemnul cu umărul pentru a deschide ușa.

— Unde e tata? a țipat el.

— Nu știu! i-am răspuns țipând la rândul meu.

Exact atunci, Beck și sora mea mai mare, Storm, au ieșit cu mare greutate din cabina care acum devenise dormitorul lor inundat. O pereche

de ochelari 3D pluteau pe suprafața apei. Beck i-a luat și i-a pus la ochi. Îi purta mereu de când dispăruse mama.

— Tata era legat cu coarda de siguranță? a întrebat Storm, la fel de înspăimântată și îngrijorată ca și mine.

Tot ce-am putut face a fost să dau din cap.

Beck s-a uitat la mine și, deși ochelarii 3D îi ascundeau privirea, mi-am dat seama că se gândeste la același lucru. Suntem gemeni. Se mai întâmplă.

În sufletele noastre, știam că tata dispăruse.

Pentru că tot ceea ce nu fusese ancorat și legat bine de punte era cu siguranță peste bord acum.

După fețele lor triste, știam că și Tommy și Beck își dăduseră seama. Poate că se uitaseră prin vreun hublou atunci când colacul de salvare zburase de pe punte.

Tremurând, ne-am strâns unii în ceilalți și ne-am îmbrățișat.

Noi patru eram tot ce mai rămăsese din familia noastră.

Tommy, care trăise pe vase mai mult decât noi toți, a început să spună pe un ton coborât o veche rugăciune marinărească:

*Deși Moartea ne așteaptă dincolo de proră,
nu-i vom răspunde chiar acum.*

Speram să aibă dreptate.

Dar am avut sentimentul ciudat că Moartea
nu s-ar fi mulțumit cu un refuz.